

De geschiedenis van een steen

Oepi, er was eens een steenhouwer die niet tevreden was.

Een ontevreden steenhouwer hakt niet in de steen, hij gaat erop zitten. Misschien laat hij wel een vieze wind, misschien spuugt hij op de steen, maar hakken doet hij niet.

En de steen? Die rust en is geduldig. De steen bestaat en doet geen moeite zijn bestaan te doorgronden. De tekens die in de steen gekerfd worden, zijn tekenen des tijds, die hun sporen trekken ongeacht waar.

Een wederzijdse veronachtzaming tussen de steen en wie er sporen nalaat. Als de schildpad van Aesopus zal de steen de tijd uiteindelijk overwinnen, dat is te zeggen, de steenhouwer die in zijn gedachten blijft zitten op de steen, die zich met zijn ontevredenheid steeds verder uitholt, zal in lucht oplossen, tot stof misschien, maar nooit een vorm vinden voor zijn bestaan.

De steen zoekt niet, geen walging kent hij. Hij is.

En zelfs de tekenen verdwijnen, zijn bij benadering niet tot hem doorgedrongen.

Oepi, er was geen steenhouwer. Er zijn geen woorden voor.

Vrij naar De Japanse steenhouwer door Multatuli

(Oepí is de aangesproken persoon is de oorspronkelijke parabel van Multatuli: een kind van Java aan wie het verhaal wordt verteld.)

Paul Degenaar